

Η ΑΣΤΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΟΠΛΟ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

«Η δικαιοσύνη είναι σαν τα φίδια. Δαγκώνει μόνο τους ξυπόλητους».

Στα χρόνια της μνημονιακής επέλασης το κεφάλαιο έχει βρει στην αστική "δικαιοσύνη" ένα στήριγμα με ειδικό ρόλο και ενεργή συμμετοχή στη διαρκή και βάρβαρη αντικοινωνική επίθεση που βιώνουμε. Κι αυτό δεν συμβαίνει τυχαία φυσικά, αλλά προκύπτει από την ίδια τη θεσμική και ταξική της φύση. Πρέπει να αφαιρέσουμε από την αστική "δικαιοσύνη" το φωτοστέφανο της "ουδετερότητας" και του "κοινού συμφέροντος ολόκληρης της κοινωνίας", που της έχει προσδώσει η κυρίαρχη ιδεολογία και να δούμε το ρόλο της στην πραγματική ζωή. Κι αυτό δεν το κάνουμε για φιλολογικούς λόγους, αλλά επειδή γνωρίζουμε καλά πως στον ταξικό πόλεμο που μαίνεται αδιάκοπα η μάχη των ιδεών είναι μια υλική μάχη. Το ξεσκέπασμα της αστικής ιδεολογίας είναι ένα ακόμα επαναστατικό καθήκον.

Η κυρίαρχη ιδεολογία ταυτίζει τη βούληση και τα συμφέροντα μιας χούφτας πλουτοκρατών με τη γενική βούληση ολόκληρης της κοινωνίας. Στην πραγματικότητα όμως, η αστική δικαιοσύνη είναι ένα από τα συστατικά στοιχεία του εκμεταλλευτικού καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής και βρίσκεται υπό την πλήρη κατοχή των ιδιοκτητών των μέσων παραγωγής. Τους εκμεταλλευτές, τους βιομήχανους, τους εφοπλιστές, τους πλουτοκράτες και τα μαντρόσκυλά τους προστατεύει η "Δικαιοσύνη" από τα γεννοφάσκια της. Ως ειδικός γραφειοκρατικός μηχανισμός καταναγκασμού έχει ως βασικό στόχο την επιβολή της ταξικής ισχύος της αστικής τάξης, τη θωράκιση και περιφρούρηση των συνολικών και συλλογικών συμφερόντων της και την παγίωση της δικτατορίας της (υπό τον μανδύα της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας). Με δυο λόγια, η "Δικαιοσύνη" δεν είναι τυφλή αλλά φορά ταξικά γυαλιά.

Από την άλλη, υπάρχουν ορισμένες πλευρές που ενδεχομένως να δημιουργούν σύγχυση σχετικά με την ταξική φύση της αστικής "δικαιοσύνης" και να συσκοτίζουν τον πραγματικό της ρόλο, παρουσιάζοντάς την ως ουδέτερο διαταξικό διαιτητή. Οι εσωτερικές αντιφάσεις του κυρίαρχου αστικού μπλοκ (π.χ. η σύγκρουση της κυβέρνησης με το δικαστικό σώμα για μισθολογικά ή άλλα ζητήματα) μπορεί να οδηγήσουν στην αυταπάτη πως μια επιχείρηση "Καθαρά Χέρια" αλά Ντι Πιέτρο, από "τίμιους δικαστές", θα φέρει τη σωτηρία από το διεφθαρμένο πολιτικό προσωπικό. Ή, και σε πιο δομικό επίπεδο, η αντανάκλαση στο ίδιο το Δίκαιο (και στην πρακτική του εφαρμογή) του συσχετισμού δύναμης ανάμεσα στις τάξεις και η ενσωμάτωση σε αυτό ορισμένων κατακτήσεων των υποτελών τάξεων, μπορούν να σκορπίσουν την αυταπάτη και την ψεύτικη ελπίδα σε μεγάλα τμήματα της κοινωνίας πως αρκούν κάποιοι τίμιοι Τερτσέτηδες για να σώσουν τον λαό καταργώντας μέσω της δικαστικής οδού τα μνημόνια. Σαφώς και δεν υποτιμάμε οποιαδήποτε κατάκτηση των καταπιεσμένων, ακόμα κι όταν αυτή εμφανίζεται στο ήδη ναρκοθετημένο και δομικά εχθρικό νομικό εποικοδόμημα, μιας και η κάθε (έστω και μικρή) νίκη στο πεδίο του Δικαίου αποτελεί αποκρυστάλλωση σε νομική μορφή της αδιάκοπης ταξικής πάλης. Πρέπει να περιφρουρούμε την κάθε κατάκτηση και όχι να την υποτιμάμε επειδή παίζουμε εκτός έδρας, στο γήπεδο του εχθρού. Από την άλλη, όμως, ο φетиχισμός της νομιμότητας που διαχέει ύπουλα το δηλητήριό του στις λαϊκές μάζες, αποτελεί εμπόδιο στην ανάπτυξη του ταξικού κινήματος και πρέπει να αντιμετωπιστεί με αποφασιστικότητα ως εχθρός. Όχι μονάχα επειδή κινείται εντός της κυρίαρχης αστικής ιδεολογίας, αλλά κι επειδή σαμποτάρει στην πράξη τα ταξικά μας συμφέροντα, σκορπώντας σε πρώτο βαθμό ειρηνιστικές αυταπάτες και φρούδες ελπίδες και στο τέλος απογοήτευση και παραίτηση. Οι εκμεταλλευόμενοι μονάχα με τη δίκαιη λαϊκή αντίβια και τη συλλογική τους ανυπακοή μπορούν να απαντήσουν στην καταγιστική βία που δέχονται. Μονάχα η ταξική οργάνωση και η έμπρακτη αμφισβήτηση του κρατικού μονοπωλίου στη βία μπορεί να σταθεί πραγματικό ανάχωμα στη μνημονιακή καταγιστική επίθεση. Οποιαδήποτε ελπίδα ανάθεσης είναι αποπροσανατολιστική και εχθρική και πρέπει να χτυπηθεί ιδεολογικά και πολιτικά.

Η αστική δικαιοσύνη όχι μονάχα δεν μπορεί να σταθεί στο πλευρό του δοκιμαζόμενου λαού, αλλά από την ίδια της τη θεσμική φύση σε περιόδους καπιταλιστικής κρίσης, όπως είναι η σημερινή, βαθιάνει ακόμα περισσότερο τον αντιδραστικό, αντεργατικό και αντικοινωνικό της ρόλο. Παρά τις όποιες (σπάνιες κι αυτές) φιλολαϊκές αποφάσεις που παίρνονται από τις κατώτερες βαθμίδες του δικαστικού σώματος, τόσο το γενικό πλαίσιο του αστικού Δικαίου όσο και η κεντρική κατεύθυνση της εφαρμογής του ορίζονται ευθέως από τα ταξικά συμφέροντα του κεφαλαίου, ως νομική έκφραση και πραγμάτωση των σχέσεων εκμετάλλευσης. Ταυτόχρονα, η ιεραρχική εξάρτηση των ανώτερων βαθμίδων της δικαστικής εξουσίας από τον στενό πυρήνα του κρατικού μηχανισμού (την εκτελεστική εξουσία) περιορίζει την όποια σχετική του αυτονομία, που στην επίσημη αστική ιδεολογία εμφανίζεται ως "διάκριση των εξουσιών". Οι ανώτερες βαθμίδες, όπως ο Άρειος Πάγος και το Συμβούλιο της Επικρατείας, που διαμορφώνουν τη νομολογία και το ευρύτερο πλαίσιο της νομικής πολιτικής που διαχέεται στις υφιστάμενες βαθμίδες, διορίζονται απευθείας από την κυβέρνηση. Έτσι, παρά την όποια γκρίνια εκφράζουν τα θεσμικά όργανα του δικαστικού σώματος, όπως η Ένωση Δικαστών και Εισαγγελέων που είχε το θράσος να εκδόσει πέρσι μια υποκριτική ανακοίνωση ενάντια στο μνημόνιο διαρκείας και τον αντιασφαλιστικό νόμο που πέρασε από τη συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ/ΑΝΕΛ, η ίδια η ταξική θέση των δικαστών, η προκαθορισμένη αστική φύση του Δικαίου που εφαρμόζουν και η ιεραρχική τους εξάρτηση από την εκτελεστική εξουσία τους θέτει απέναντι από το προλεταριάτο.

Γι αυτό και το ΣτΕ στο όνομα της "προστασίας του δημοσίου συμφέροντος" νομιμοποίησε τα μνημόνια και τις πολιτικές αφαίμαξης της κοινωνικής πλειοψηφίας για να προστατέψει τα συμφέροντα των αξιολάβων λήσταρχων της τοκογλυφίας. Η ιμπεριαλιστική εξάρτηση, η γενικευμένη φτωχοποίηση και εξόντωση της κοινωνίας, η λεηλασία της δημόσιας περιουσίας και η κλοπή του κοινωνικού πλούτου από τους γύπες του διεθνούς και εγχώριου κεφαλαίου, δεν είναι τίποτε άλλο για το ΣτΕ παρά "προστασία του δημοσίου συμφέροντος". Το ίδιο νόμιμες και συνταγματικές έκρινε το ΣτΕ τις περικοπές των μισθών και των συντάξεων για λόγους δημοσιονομικής προσαρμογής, αποδεικνύοντας για μια ακόμα φορά πως το δικαστικό σώμα στο σύνολό του (και ιδιαίτερα οι ανώτερες βαθμίδες του) έχει μετατραπεί ολόψυχα σε βαστάζο των μνημονιακών πολιτικών.

Ο ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΟΡΓΑΝΩΜΕΝΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΚΑΙ Η ΑΣΤΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΤΟ ΠΛΥΝΤΗΡΙΟ ΤΟΥ

Η εντατικοποίηση του κρατικού αυταρχισμού στα χρόνια της καπιταλιστικής κρίσης, με σκοπό την πειθάρχηση του λαϊκού παράγοντα και την εφαρμογή των νεοφιλελεύθερων πολιτικών λιτότητας, είχε ως βασικό συνεργάτη το δικαστικό σώμα. Την ίδια ώρα που η εργοδοτική αυθαιρεσία και ασυδοσία παγιώνεται στο όνομα της κρίσης, κάθε απεργία κρίνεται παράνομη και καταχρηστική. Την ίδια ώρα που τα εργοδοτικά εγκλήματα μένουν ατιμώρητα, εργαζόμενοι καταδικάζονται για τη συνδικαλιστική τους δράση ή απλώς επειδή προπαγανδίζουν απεργιακές κινητοποιήσεις. Ενώ οι απεργοί της Χαλυβουργίας καταδικάστηκαν σε ποινές φυλάκισης, με την αιτιολογία πως το "δικαίωμα του επιχειρείν" είναι ιερό και υπερτερεί συνταγματικά από το δικαίωμα στην απεργία, δεν λογοδότησαν ποτέ εγκληματίες σαν τον Λάτση ή τον Βγενόπουλο, που στα κάτεργά τους θυσιάστηκαν εργαζόμενοι στο βωμό της κερδοφορίας. Την ίδια ώρα που νομιμοποιείται από τους εισαγγελείς το τσάκισμα διαδηλώσεων και η βάρβαρη κατασταλτική πολιτική της αστυνομίας, στήνεται ένα δίχτυ προστασίας στον μαφιόζικο καπιταλισμό. Την ίδια ώρα που χιλιάδες φτωχοδιάβολοι κοινωνικοί κρατούμενοι στοιβάζονται κάτω από απάνθρωπες συνθήκες στις αποθήκες - φυλακές και οι πολιτικοί κρατούμενοι βιώνουν ένα ειδικό καθεστώς εξαιρέσεως, οι εγκληματίες του λευκού κολάρου μένουν ουσιαστικά στο απυρόβλητο. Ακόμα κι όταν υπάρχουν κάποιες ελάχιστες εξαιρέσεις (που αφορούν ενδοσυστημικές εκκαθαρίσεις και ανακατατάξεις εντός του κυρίαρχου μπλοκ εξουσίας ή ορισμένες περιπτώσεις που προκύπτουν εξαιτίας της κοινωνικής πίεσης), τα λαμόγια της αστικής τάξης έχουν προνομιακή μεταχείριση, όπως είδαμε με περιπτώσεις

σαν του Μαρτίνη, του Παπαγεωργόπουλου, του Γεωργίου για την υπόθεση της ΕΛΣΤΑΤ, των κατηγορούμενων για την υπόθεση της Energa και άλλων πολλών.

Δεν ξεχνάμε τα εγκλήματα της αστικής τάξης και τη συγκάλυψή τους από την ταξική τους "Δικαιοσύνη".

Δεν ξεχνάμε το έγκλημα στη Ricomex στις 7 Σεπτεμβρίου του 1999, όταν δολοφονήθηκαν 39 ταξικά μας αδέρφια με την κατάρρευση του εργοστασίου. Οι ιδιοκτήτες και οι διοικήσεις του εργοστασίου δεν λογοδότησαν ποτέ στην "ανεξάρτητη δικαιοσύνη" γι' αυτή τη μαζική σφαγή.

Δεν ξεχνάμε το ναυάγιο του Σάμινα, όταν 80 άνθρωποι θυσιάστηκαν στο βωμό της καπιταλιστικής κερδοφορίας. Οι εκπρόσωποι της πλοιοκτήτριας εταιρείας γλίτωσαν με μερικά πλημμελήματα, ενώ μερικά χρόνια αργότερα ο Άρειος Πάγος έπαυσε τις διώξεις με νομικίστικες ταχυδακτυλουργίες.

Δεν ξεχνάμε τους τέσσερις νεκρούς εργάτες στα ΕΛΠΕ, όταν ο αρχιδολοφόνος Λάτσης απόλαυσε όχι μόνο τη δικαστική ασυλία, αλλά και την πολιτική κάλυψη της συγκυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ/ΑΝΕΛ και του τότε υπουργού ανάπτυξης Π. Λαφαζάνη.

Δεν ξεχνάμε την ατιμωρησία που απολαμβάνουν τα μαντρόσκυλα του κεφαλαίου, οι μπάτσοι, που χτυπούν διαδηλωτές, πνίγουν με δακρυγόνα τις λαϊκές κινητοποιήσεις και δολοφονούν νεολαίους όπως ο Ισιδωρόπουλος, ο Κουμής, η Κανελλοπούλου, ο Καλτεζάς, ο Γρηγορόπουλος. Δεν ξεχνάμε πως ποτέ δεν τιμωρήθηκαν οι βασανιστές του κύπριου φοιτητή στην υπόθεση "ζαρντινέρα" στη Θεσ/νίκη. Ποτέ δεν λογοδότησαν οι φασίστες της ομάδας Δέλτα που εμβόλισαν και τραυμάτησαν τη Δ. Κουτσουμπού. Και γνωρίζουμε πολύ καλά πως οι μπάτσοι που ευθύνονται για τον σοβαρό τραυματισμό του 15χρονου Κώστα Μπ. θα τη γλιτώσουν με μια τυπική ΕΔΕ. Αυτά τα περιστατικά τα αναφέρουμε ενδεικτικά και μόνο, αφού θα μπορούσαμε να γράψουμε τόμους ολόκληρους για την κάλυψη που απολαμβάνει από την αστική δικαιοσύνη η αστυνομική βαρβαρότητα.

Δεν ξεχνάμε την αθώωση των τσιφλικάδων που πυροβολούσαν τους πακιστανούς εργάτες γης στα φραουλοχώρα της Μανωλάδας. Ήταν ένα ακόμα ατιμώρητο ρατσιστικό και ταξικό έγκλημα, από τα εκατοντάδες στη μακρά αλυσίδα ενός διαρκούς υπόγειου πολέμου των αφεντικών εναντίον της εργατικής τάξης.

Δεν ξεχνάμε την αθώωση του μεγαλοεπιχειρηματία λαθρέμπορα Κουντούρη, που του έδωσε την ευκαιρία να συνεχίσει την αντικοινωνική του δράση και να προκαλέσει την οικολογική καταστροφή στον Σαρωνικό με το σαπάκι Αγία Ζώνη II.

Δεν ξεχνάμε την προνομιακή μεταχείριση του ιδιοκτήτη του πρεζοκάραβου ποοr1 Μαρινάκη, που παραμένει ανέγγιχτος παρά το μπαράζ των "μυστηριωδών" δολοφονιών ακόμα και μέσα στη φυλακή κατηγορούμενων για την υπόθεση.

Ας θυμηθούμε τι κατάληξη είχαν όλα τα σκάνδαλα της αστικής τάξης και του πολιτικού της προσωπικού: το Βατοπαίδι, τα δομημένα ομόλογα, τους γαλάζιους κουμπάρους, το σκάνδαλο της ΜΕΒΓΑΛ, την εμπλοκή Μαντούβαλου στο παραδικαστικό κύκλωμα. Ας θυμηθούμε πώς κατέληξε δικαστικά η υπόθεση νόθευσης της Λίστας Λανγκάρντ από τον μνημονιακό υπουργό οικονομικών Γ. Παπακωνσταντίνου, που το δικαστήριο δέχθηκε πως μοναδικός του σκοπός ήταν η διαφύλαξη της πολιτικής του εικόνας και δεν υπήρξε ζημιά εναντίον του δημοσίου! Αλλά ακόμα κι όταν η "Δικαιοσύνη" τους καταδίκασε έναν άξιο δούλο της αστικής τάξης, τον Διώτη, φρόντισε να του δώσει αναστολή ποινής, χτυπώντας τον φιλικά στην πλάτη και ανοίγοντας το δρόμο για την απαλλαγή του στο εφετείο.

Ας θυμηθούμε και το σκάνδαλο του Χρηματιστηρίου, όταν ο Άρειος Πάγος επικύρωσε βουλεύματα δικαστικών συμβουλίων που έκλειναν με συνοπτικές διαδικασίες τις δικογραφίες για τις κακουργηματικές απάτες και οι μεγαλοκαπιταλιστές και χρηματιστές αθωνόνονταν ακόμα και για το πλημμέλημα της χειραγώγησης μετοχών.

Στην κορωνίδα όμως των σκανδάλων στέκεται η υπόθεση SIEMENS, μιας και αποδεικνύει με τον πιο ξεκάθαρο και εμφιατικό τρόπο τη σύμφυση της νόμιμης και παράνομης καπιταλιστικής δραστηριότητας, το σύμπλεγμα της διαφθοράς ανάμεσα σε επιχειρηματική, δικαστική, πολιτική και δημοσιογραφική εξουσία, αλλά και τον τρόπο με τον οποίο λειτουργεί στην πραγματικότητα ο γερμανικός ιμπεριαλισμός, καλύπτοντας την αδηφαγία και την αρπακτικότητα του πίσω από τη δηκτική ηθικολογία. Στον καπιταλισμό η νομιμότητα με τη διαφθορά, η ηθικολογία με τον αμοραλισμό είναι ενωμένες σαν σιαμαία αδέρφια. Τα μαύρα ταμεία της SIEMENS από το 1990 έως το 2006 χρηματοδότησαν πολιτικούς και στελέχη κρατικών οργανισμών σε ένα τεράστιο γεωγραφικό εύρος, από την Ευρώπη και την Αμερική έως την Αφρική και την Ασία, με σκοπό τη διευκόλυνση της νόμιμης επιχειρηματικής δραστηριότητας της εταιρείας και την εξασφάλιση συμβολαίων ύψους 1,3 δις ευρώ. Στο πλαίσιο αυτής της παγκόσμιας εκστρατείας, η εταιρεία προχώρησε και στον εντατικό χρηματισμό ελλήνων πολιτικών, με σκοπό την «καλλιέργεια του πολιτικού τοπίου στην Ελλάδα», όπως κατέθεσε ο ίδιος ο διευθύνων σύμβουλος της SIEMENS Ελλάδος Χριστοφοράκος. Συνολικά, τουλάχιστον 130 εκατομύρια γερμανικά μάρκα δόθηκαν σε έλληνες πολιτικούς, ενώ η ζημιά του δημοσίου έφτασε στα 2 δισεκατομύρια ευρώ. Σύμφωνα με τα γερμανικά δικαστήρια η SIEMENS έδινε το 10% του τζίρου της σε μίζες, μεγάλο ποσοστό των οποίων κατευθύνονταν στα ταμεία της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ. Ο Θ. Τσουκάτος, στενός συνεργάτης του Κ. Σημίτη, έλαβε το 1999 ένα εκατομύριο γερμανικά μάρκα, με σκοπό τη χρηματοδότηση του ΠΑΣΟΚ, ενώ ο Τ. Μαντέλης έλαβε συνολικά 500.000 μάρκα.

Η SIEMENS διατηρούσε προνομιακές σχέσεις με έλληνες πολιτικούς, όπως η οικογένεια Μητσοτάκη, αλλά και με δημοσιογράφους, όπως ο Παύλος Τσίμας και η Όλγα Τρέμη, ενώ ταυτόχρονα χρημάτιζε δεκάδες στελέχη επιχειρήσεων, όπως ο ΟΤΕ, η Vodafone και η Forthnet. Έτσι δημιούργησε ένα τεράστιο δίκτυο προστασίας και προώθησης των επιχειρηματικών της συμφερόντων. Ένα δίκτυο που μπήκε σε λειτουργία όταν ήρθαν τα δύσκολα για την εταιρεία. Στις 15 Δεκεμβρίου του 2007 ο Χριστοφοράκος (εκ των βασικών διαχειριστών, μαζί με τον Πρόδρομο Μαυρίδη, των χρημάτων που μέσω offshore λάδωναν πολιτικούς) διέφυγε στη Γερμανία κάτω από "μυστηριώδεις" συνθήκες, όπως κι ο πρόεδρος της ελληνικής SIEMENS Φόλκερ Γιουνγκ. Η Γερμανία από την πλευρά της, που πουλάει σκληρή προντεσταντική ηθική απέναντι στους «τεμπέληδες και διεφθαρμένους έλληνες», παρείχε στον Χριστοφοράκο ένα ειδικό καθεστώς ασυλίας, απορρίπτοντας όλα τα εντάλματα έκδοσης και αρνούμενη να δώσει στοιχεία για τις έκνομες δραστηριότητες του γερμανικού κεφαλαίου στην Ελλάδα (SIEMENS, VOLKSWAGEN, FERROSTAAL κλπ). Τελικά, ο Χριστοφοράκος καταδικάστηκε στη Γερμανία για πλημελληματικού βαθμού δωροδοκία, ενώ στην Ελλάδα ο εισαγγελέας Στέλιος Κωσταρέλος ζήτησε την άρση του εντάλματος δίωξης εναντίον του με σαθρές δικαιολογίες. Εν τέλει, αφού βγήκαν λάδι όλες οι εμπλεκόμενες πλευρές του σκανδάλου, από τη SIEMENS και τα στελέχη της μέχρι τα κόμματα, τους πολιτικούς και τους δημοσιογράφους που δωροδοκήθηκαν από τα "μαύρα ταμεία" της εταιρείας, σε έναν νεοαποικιοκρατικού χαρακτήρα εξωδικαστικό συμβιβασμό, και με βασική ευθύνη του τότε υπουργού οικονομικών και νυν διοικητή της Τράπεζας της Ελλάδος Γιάννη Στουρνάρα, η SIEMENS κλήθηκε να πληρώσει μόλις 90 εκατομύρια ευρώ!

Αναφέρουμε όλα αυτά τα παραδείγματα, όχι επειδή μας έπιασε μια τάση σκανδαλοθηρίας, αλλά ακριβώς για να αναδείξουμε τη σύμφυση νόμιμου και παράνομου καπιταλισμού και τον υποκριτικό και ταξικό ρόλο της αστικής "δικαιοσύνης". Μιας "δικαιοσύνης" που δεν δίστασε να κλείσει στη φυλακή έναν άνεργο πατέρα, τον Στράτο Δασκαρόλη επειδή αρνήθηκε να πληρώσει τα ληστρικά δόδια των κρατικοδίαιτων μεγαλοεργολάβων. Μιας "δικαιοσύνης" που νομιμοποίησε με απόφαση

του Αρείου Πάγου την εργοδοτική αυθαιρεσία της ανα πάσα στιγμής αλλαγής του τόπου, του χρόνου και του τρόπου εργασίας. Ποιος, λοιπόν, μπορεί να έχει αυταπάτες για την ταξική της φύση;

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ

Πέρα, όμως, από τον κεντρικό ρόλο που παίζει η αστική "δικαιοσύνη" στην αναπαραγωγή ενός άδικου και εκμεταλλευτικού συστήματος, θα πρέπει να μιλήσουμε και για τον ειδικό της ρόλο σε ένα ακόμα έγκλημα. Να μιλήσουμε δηλαδή, για τη βιομηχανία παραγωγής εγκλεισμού που έχει στηθεί στις πλάτες των αδύναμων, των κολασμένων, των φτωχοδιάβολων. Αλλά και για το ρόλο της στην καταστολή όσων συνειδητά στρέφουν την οργή τους με κάθε μέσο ενάντια στην αδικία και την ταπείνωση. Οφείλουμε να πούμε δυο λόγια για τους κοινωνικούς και πολιτικούς κρατούμενους που σαπίζουν στις αποθήκες ψυχών που κατ' ευφημισμό ονομάζονται "σωφρονιστικά καταστήματα".

Για εμάς που προερχόμαστε μέσα από τις αγωνιζόμενες γραμμές του ευρύτερου ανταγωνιστικού κινήματος αντιλαμβανόμαστε τους έγκλειστους πολιτικούς κρατούμενους ως συντρόφους και συνοδοιπόρους στην ανελέητη μάχη μεταξύ εκμεταλλευομένων και εκμεταλλευτών που εξελίσσεται αδιάκοπα. Ταυτόχρονα, θεωρούμε ότι κι ο γενικός πληθυσμός των φυλακών είναι ένα απόβλητο παραγωγικό δυναμικό που περιθωροποίησε το ανθρωποφάγο σύστημα. Οι ελάχιστες ακραίες περιπτώσεις επιβεβαιώνουν τον κανόνα.

Άντρες, γυναίκες και παιδιά χιλιάδων οικογενειών βρίσκονται κάτω από τη μέγγενη της αστικής "δικαιοσύνης" και των κατ' επίφαση "σωφρονιστικών ιδρυμάτων". Στις τσιμεντένιες και σιδερόφραχτες αποθήκες ψυχών που στοιβάζονται ως επί το πλείστον οι φτωχοδιάβολοι αυτής της κοινωνίας βιώνοντας μια συνθήκη βάνουσου και εξευτελιστικού εγκλεισμού. Η "σύγχρονη" δημοκρατία διατυμπανίζει πως η στέρηση της ελευθερίας, οι απάνθρωπες και αναχρονιστικές συνθήκες διαβίωσης σε φυλακές εντός κι εκτός αστικού περιβάλλοντος θα προστατέψουν τους πολίτες αυτής της χώρας από τις έκνομες και αντικοινωνικές ενέργειες των εγκληματιών και θα τους απελευθερώσει σωφρονισμένους και έντιμους, πειθήνιους υποψήφιους εργατες. Στην ίδια λογική κινείται και με τους πολιτικούς της αντιπάλους, τους αναρχικούς και κομμουνιστές που αμφισβήτησαν με οποιονδήποτε τρόπο την παντοδυναμία της εξουσίας και του κεφαλαίου. Ειδικές συνθήκες κράτησης, εξοντωτικές ποινές, προσπάθεια απόσπασης δηλώσεων μετανόιας, ποινικοποίηση φιλικών και οικογενειακών σχέσεων, ογκοδέστατες και παραφορτωμένες δικογραφίες που παραπέμπουν σε μακροχρόνια δικαστική ομηρία και δεκάδες χρόνια κράτησης, είναι κάποια από τα μέσα που χρησιμοποιεί η αστική "δικαιοσύνη" με σκοπό να καθυποτάξει το φρόνημα των αγωνιστών, σε πλήρη αρμονία με τις επιταγές της διατήρησης του εκμεταλλευτικού συστήματος.

Η δικαστική κρεατομηχανή αποτελείται από ασύδοτα, σκληρά και εκδικητικά καθάρματα, ταγμένα στη διαφύλαξη της αδικίας, της εκμετάλλευσης και της αναπαραγωγής της εγκληματικότητας. Οι δικαστές, ανακριτές και εισαγγελείς αυτής της χώρας, πλην ελαχίστων εξαιρέσεων, αποτελούν τους σύγχρονους δήμιους απέναντι σε οποιονδήποτε αγωνιστή ή περιθωριοποιημένο προλετάριο κινηθεί εκτός του αστικού νόμου. Έχουν δημιουργήσει μια τεράστια φάμπρικα άσκοπων προφυλακίσεων, κάνοντας την Ελλάδα πρωταθλήτρια σε ποσοστό προσωρινών κρατήσεων (δηλαδή φυλακίσεων χωρίς δίκη) μέσα στην ΕΕ. Κι όταν φτάνει η ώρα της κατ' ευφημισμό "απονομής δικαιοσύνης" οι ποινές έχουν εξωφρενικά δυσανάλογο βάρος για όλους τους φτωχοδιάβολους που δεν μπορούν να προσλάβουν διαπλεκόμενους μεγαλοδικηγόρους και κυρίως για τους μετανάστες που πετιούνται στη φυλακή με fast track διαδικασίες. Αλλά, και μέσα στο πεδίο της φυλακής η δικαστική υπερεξουσία εκφράζεται μέσω του εισαγγελικού βέτο στο Συμβούλιο των φυλακών, που στερεί από τους κρατούμενους βασικά δικαιώματα.

Δεν υπάρχει όμως η ίδια αντιμετώπιση στις σπάνιες περιπτώσεις που οι ενδοσυστημικοί ανταγωνισμοί οδηγούν στα δίχτυα του νόμου κάποιο μεγάλο ψάρι. Όσοι ανήκουν στην πολιτική και οικονομική ελίτ σχεδόν πάντα θα αντιμετωπίσουν τη διακριτικά ευμενέστερη διαχείριση από τα δικαστικά ανδρείκελα και θα τύχουν παρόμοιας μεταχείρισης και εντός των σωφρονιστικών καταστημάτων. Ποτέ κανείς από αυτούς δεν έφτασε στην απόγνωση που βυθίζονται χιλιάδες άλλοι κρατούμενοι. Σε μια απόγνωση που έχει επιφέρει εκατοντάδες αυτοκτονίες, θανάτους από υπερβολική χρήση ναρκωτικών ή άλλες απονενομημένες ενέργειες.

Δεν μπορεί να είναι τυχαία άλλωστε όλη αυτή η τριαντακονταετία σκληρών και αιματηρών αγώνων που έχουν δοθεί εντός των τειχών από τους έγκλειστους κοινωνικούς και πολιτικούς κρατούμενους. Στη μνήμη όλων αυτών των αγώνων, των ανθρώπων που είτε τους υποκίνησαν είτε τους πλαisiώσαν. Στο αίμα και τον πόνο που έχει χυθεί μέσα στα κολαστήρια των φυλακών αποτιούμε τον ελάχιστο φόρο τιμής με αυτήν μας την πράξη.

Αυτή τη στιγμή που γράφεται το κείμενο διεξάγεται μια ακόμα μάχη από τους κρατούμενους. Ένας αγώνας για τη βελτίωση ενός απαρχαιωμένου σωφρονιστικού κώδικα και ενάντια στις αλλαγές που προτείνει σε πολλά άρθρα το Υπουργείο "Δικαιοσύνης", οι οποίες κινούνται προς την αυταρχικοποίηση του πλαισίου. Εκφράζουμε την αλληλεγγύη μας σε αυτόν τον αγώνα, αλλά και την επιθυμία μας να βγουν νικητές οι έγκλειστοι απέναντι στους γδάρτες των ονείρων τους.

ΓΙΑ ΤΟ ΝΕΟ ΚΥΚΛΟ ΤΗΣ ΑΝΤΙΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΕΠΙΘΕΣΗΣ

«Τώρα υπάρχουν βασιλιάδες δίχως στέμματα. Είναι τα μονοπώλια, αληθινοί αφέντες ολόκληρων χωρών».
Ερνέστο Τσε Γκεβέρα

Όσα είπαμε μέχρι τώρα καταλήγουν σε ένα αναπόφευκτο συμπέρασμα: καμιά εμπιστοσύνη δεν μπορούν να έχουν οι καταπιεσμένοι στο δικαστικό σώμα, αφού αυτό αποτελεί μια γραφειοκρατική κάστα υπηρετών του κεφαλαίου. Μονάχα οι θεσμοί της λαϊκής δικαιοσύνης που θα φτιάξει από μόνος του ο ένοπλος λαός μπορούν να απονείμουν πραγματική Δικαιοσύνη. Και η Δικαιοσύνη αυτή θα είναι πάλι ταξική. Με τη διαφορά πως η φορά της βίας θα είναι αντίστροφη και θα πληρώσουν όσοι πλουτίζουν από τον κόπο μας, όσοι λεηλατούν τον τόπο, όσοι ληστεύουν τον κοινωνικό πλούτο.

Από αυτό το κείμενο, λοιπόν, δεν θα μπορούσε να λείπει κι ένα κομμάτι φαινομενικά ξεχωριστό από τη βασική του θεματολογία. Οφείλουμε να μιλήσουμε για το πώς ξεδιπλώνεται στην παρούσα ιστορική στιγμή η βίαιη αντικοινωνική επίθεση.

Η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ/ΑΝΕΛ έχει αποδειχθεί πως είναι ο ικανότερος και πιστότερος υπηρέτης των ιμπεριαλιστών δανειστών. Γι αυτό και οι γραφειοκράτες των Βρυξελλών όπου βρεθούν κι όπου σταθούν στάζουν μέλι για το "succes story" του Τσίπρα. Ακόμα και μέσα από τις σελίδες της Καθημερινής ο Ντάισεμπλουμ μίλησε για εντυπωσιακή δημοσιονομική βελτίωση και χαρακτήρισε τον Τσίπρα: «επιτυχημένο πολιτικό, ικανό να καθοδηγήσει τη χώρα στο δρόμο της σταθερότητας». Τον Τσίπρα, που πριν την ανέλιξή του στον πρωθυπουργικό θώκο υπόσχονταν πως θα καταργήσει τα μνημόνια με ένα άρθρο κι ένα νόμο, οι αγορές θα χορέψουν πεντοζάλη κι όλα αυτά θα γίνουν «μέρα μεσημέρι». Του Τσίπρα, που τον Ιούνιο του 2015, ένα μήνα πριν υπογράψει ένα νέο μνημόνιο, έλεγε: «αυτή η κυβέρνηση κι αυτή η βουλή δεν πρόκειται να ψηφίσει νέο μνημόνιο». Οι σημερινές κολακείες, λοιπόν, έρχονται σαν μια ανταμοιβή για την ενεργητική συμμετοχή του ΣΥΡΙΖΑ στο ευρωενωστικό σφαγείο.

Ποια είναι, όμως, η «εντυπωσιακή δημοσιονομική βελτίωση» και ο «δρόμος της σταθερότητας» για τα οποία μιλάει ο επικεφαλής του Eurogroup; Δεν είναι τίποτα άλλο από τη διαρκή σφαγή του

κόσμου της εργασίας, τον ακρωτηριασμό των δικαιωμάτων του, την ταξική αφαίμαξη που βίωσε, βιώνει και θα βιώνει με τη μονιμοποίηση της μνημονιακής πολιτικής. Έτσι, με την τρίτη αξιολόγηση περιμένουμε να ανοίξει ακόμα ένας κύκλος βάρβαρης επίθεσης ενάντια στους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Ο μύθος του ελληνικού come back στάζει από όλους του τους πόρους προλεταριακό αίμα και ιδρώτα. Τα αιματοβαμμένα πλεονάσματα που οικοδομούν την εικόνα της ανάκαμψης είναι μια διαρκής δολοφονική μηχανή στα χέρια των εκμεταλλευτών των ζώων μας. Αυτά τα πλεονάσματα, για τα οποία τόσο πολύ καμαρώνει η κυβέρνηση, διαμορφώνονται με τσεκούρι στις κοινωνικές δαπάνες, αύξηση της φοροληστείας, ένταση της εκμετάλλευσης και μαχαίρι στα εργασιακά δικαιώματα.

Ο προϋπολογισμός για το 2018, που ενσωματώνει και διευρύνει τη μνημονιακή λαίλαπα των προηγούμενων ετών, προβλέπει εκτόξευση του πλεονάσματος στα 6,67 δις. Η διόγκωση των πλεονασμάτων σε σχέση με την περσινή χρονιά θα φτάσει στα 2,7 δις ευρώ! Οι «κοινωνικές παροχές» (συντάξεις, ΕΚΑΣ, επιδόματα κλπ) φέτος θα είναι 900 εκατομύρια ευρώ λιγότερα σε σχέση με πέρσι, την ίδια ώρα που η μάζα των κρατικών εσόδων θα αυξηθεί κατά 1,2 δισεκατομύρια ευρώ. Μονάχα οι έμμεσοι φόροι, που έχουν οριζόντιο χαρακτήρα, θα διογκωθούν κατά 550 εκατομύρια ευρώ, δίνοντας ακόμα ένα βαρύ χτύπημα στην κοινωνική πλειοψηφία και τη λαϊκή κατανάλωση. Η δημόσια υγεία και περίθαλψη θα απαξιωθεί για ακόμα μια φορά, αφού οι δαπάνες θα μειωθούν κατά 350 εκατομύρια ευρώ. Ταυτόχρονα, θα ενισχυθεί η κρατικοδίαιτη επιχειρηματικότητα, αφού οι επιχειρηματικοί όμιλοι θα τσεπώσουν 6,75 δισεκατομύρια ευρώ (εκ των οποίων το 1 δις από τον κρατικό προϋπολογισμό και τα υπόλοιπα από κοινοτικά κονδύλια). Δεν υπάρχει λόγος να κάνουμε μια λεπτομερέστερη δημοσιογραφικού τύπου καταγραφή των μέτρων που προβλέπει ο κρατικός προϋπολογισμός για το 2018, ως τμήμα αναπόσπαστο του Μεσοπρόθεσμου Πλαισίου Δημοσιονομικής Στρατηγικής 2018-2021, αφού είναι αυταπόδεικτο πως συνεχίζει και διευρύνει την ήδη υπάρχουσα αντιλαϊκή πολιτική, μέσα στα πλαίσια της κολοσσιαίας αναδιανομής πλούτου από τα κάτω προς τα πάνω.

Το ίδιο ισχύει και για το κλείσιμο της τρίτης αξιολόγησης, που περιλαμβάνει μια σειρά προαπαιτούμενων μέτρων σε σαφή αντιλαϊκή κατεύθυνση, όπως η κατάργηση του ΕΚΑΣ μέσα στο 2019, οι περικοπές στις συνταξιοδοτικές δαπάνες (1,9 δις.), η μείωση του αφορολόγητου ορίου, οι αντεργατικές και αντιαπεργιακές ρυθμίσεις, οι ιδιωτικοποιήσεις (ΕΛΠΕ, Ελληνικό, Διεθνής Αερολιμένας, λιμάνια κλπ), οι αναδιαρθρώσεις στον τομέα της ενέργειας (εκχώρηση των λιγνιτικών μονάδων της ΔΕΗ και απελευθέρωση της αγοράς του φυσικού αερίου), η διαχείριση των κόκκινων δανείων προς όφελος του τραπεζικού κεφαλαίου κλπ. Επιπλέον, η εισαγωγή των ηλεκτρονικών πλειστηριασμών υπό το φόβο των λαϊκών κινητοποιήσεων δημιουργεί εκείνο το πλαίσιο εξυπηρέτησης του τραπεζικού κεφαλαίου και απειλεί ευθέως την πρώτη κατοικία των λαϊκών οικογενειών, κυρίως μετά τη λήξη του νόμου Κατσέλη με την πάροδο του 2018. Ο αυταρχικός κατήφορος της κυβέρνησης έφτασε στο σημείο της ποινικοποίησης της λαϊκής αντίστασης ενάντια στους πλειστηριασμούς, μόνο και μόνο για να προστατέψει τα συμφέροντα των τραπεζών και των υπόλοιπων κορακιών του κεφαλαίου!

Για αυτήν την πολιτική τρίβουν τα χέρια τους οι ληστρικές συμμορίες του κεφαλαίου, όπως ο ΣΕΒ που με πόρισμά του επικροτεί τα μνημόνια, λέγοντας πως η επικράτηση της μερικής απασχόλησης και η μείωση του κατώτατου μισθού βοήθησαν στον περιορισμό της ύφεσης και της ανεργίας! Προφανώς θεωρούν πως απευθύνονται σε λοβοτομημένους και όχι σε ανθρώπους με σάρκα, οστά και ψυχή που ζούνε στο ίδιο τους το πετσί το φάσμα της ανεργίας και του εργασιακού μεσαίωνα! Οι εργοδότες έχουν πολλούς λόγους για να χαίρονται: το πετσόκομα των μισθών, η ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων, η περιθωριοποίηση των κλαδικών και συλλογικών συμβάσεων εργασίας και η γενίκευση των ατομικών και επιχειρησιακών συμβάσεων, το ξεθεμελίωμα των εργασιακών δικαιωμάτων, οι φραγμοί στη συνδικαλιστική δράση και τα επιπλέον εμπόδια που θεσμοθετούνται για το δικαίωμα της απεργίας και άλλα πολλά ανάλογα μνημονιακά μέτρα εξυπηρετούν τα πάγια ταξικά συμφέροντα του κεφαλαίου.

Αν δεν αντισταθούμε στη λεηλασία των ζώων μας το μνημόνιο θα παραμείνει ένας μόνιμος εφιάλτης, αφού μετά το τέλος του προγράμματος τον Αύγουστο του 2018 θα παραμείνει η σφιχτή δημοσιονομική πολιτική των υψηλών πλεονασμάτων (ύψους 3,5% επί του ΑΕΠ ως το 2022 και 2% από το 2023 έως το 2060), ενώ οι Βρυξέλλες ετοιμάζουν ένα "κρυφό" μνημόνιο μέσω της "ρήτρας μεταρρυθμίσεων". Πέρα από τα επιπλέον μέτρα που κατά περίπτωση θα επιβάλλονται αυτή η ρήτρα προβλέπει και τη δέσμευση των επόμενων κυβερνήσεων πως δεν θα αποσύρουν τις μνημονιακές μεταρρυθμίσεις. Κι αυτό το γνωρίζει μια χαρά ο Φορτσάκης, αναπληρωτής τομεάρχης οικονομικών της Νέας Δημοκρατίας, που με την κυνικότητα του χαρτογιακά παραδέχεται πως «είναι φενάκη το τέλος του μνημονίου». Άλλωστε, οι ειδικόι εποπτικοί μηχανισμοί, αυτά τα εκλεπτυσμένα όργανα της νεοαποικιοκρατίας, θα παραμείνουν μέχρι την αποπληρωμή του 75% των χορηγούμενων δανείων. Γεγονός που σημαίνει πως το μνημόνιο ήρθε για να μείνει για πάντα, εάν δεν το ξηλώσει ο ίδιος ο λαός!

Όσο όμως η κυβέρνηση και τα αφεντικά της προσπαθούν να μας παρουσιάσουν τη μαγική εικόνα της "ανάκαμψης" η ίδια η πραγματικότητα τους διαψεύδει. Όχι μονάχα επειδή η καπιταλιστική ανάπτυξη τρέφεται από τις σάρκες των φτωχών, αλλά κι επειδή σκοντάφτει για ακόμα μια φορά στις εγγενείς και αξεπέραστες αντιφάσεις του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής. Η ανάκαμψή τους έχει κοντά ποδάρια και μια νέα παγκόσμια καπιταλιστική κρίση είναι προ των πυλών. Τα τρισεκατομύρια που χαρίστηκαν στις τράπεζες μπορεί να έδωσαν μια πρόσκαιρη ανάσα ζωής στον καπιταλισμό, αλλά δεν τον έσωσαν. Απλως για ακόμα μια φορά μετατόπισαν το σημείο έκρηξης των συσσωρευμένων αντιφάσεων του. Σήμερα το παγκόσμιο χρέος είναι υπερτριπλάσιο από το συνολικό παγκόσμιο ΑΕΠ, η καπιταλιστική ανάπτυξη είναι ανεπαρκής με τάσεις συνεχούς επιβράδυνσης στα επόμενα χρόνια και κάνένα καπιταλιστικό μπλοκ δεν μπορεί να τραβήξει την οικονομία από τα βαλτόνερα στην στασιμότητα. Είναι, λοιπόν, θέμα χρόνου το ξέσπασμα της επόμενης παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης και αυτή τη φορά πρέπει να είμαστε προετοιμασμένοι. Είναι ζήτημα επιβίωσης για την τάξη μας να οργανωθεί, να αντισταθεί και να αντεπιτεθεί. Ή θα συνθλιβούμε υπό τη σκιά του φόβου και της υποταγής ή θα υψώσουμε πύργο ατίθασο απέναντί τους.

**ΔΕΝ ΕΧΟΥΜΕ ΚΑΝΕΝΑ ΛΟΓΟ ΝΑ ΤΟΥΣ ΦΟΒΟΜΑΣΤΕ
ΕΧΟΥΝ ΚΑΘΕ ΛΟΓΟ ΝΑ ΜΑΣ ΤΡΕΜΟΥΝ**

Ο. Λ. Α.

- ΟΜΑΔΑ ΛΑΪΚΩΝ ΑΓΩΝΙΣΤΩΝ -

Υστερόγραφο: Η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ/ΑΝΕΛ, ακριβώς όπως και οι προκάτοχοί της, αποτελούν μια συμμορία αφοσιωμένων υπηρετών του ιμπεριαλισμού και της ντόπιας αστικής τάξης και δεν διστάζουν να παραχωρήσουν γη και ύδωρ στα υπερατλαντικά αφεντικά τους, βάζοντας τη χώρα στο μάτι του κυκλώνα. Αυτό ακριβώς φάνηκε για ακόμα μια φορά στη συνάντηση του πρωθυπουργού Αλέξη Τσίπρα με τον πλανητάρχη Ντόναλντ Τραμπ τον περασμένο Οκτώβρη. Μέχρι και αμερικάνικα πυρηνικά όπλα είναι διατεθειμένοι να φέρουν στην Ελλάδα οι πολιτικοί απατεώνες της "κυβερνώσας αριστεράς", μετατρέποντας την Ελλάδα σε προνομιακό έδαφος για την εξάπλωση της αμερικάνικης μπότας στη Μεσόγειο και τη Μέση Ανατολή. Κι έχουν το θράσος αυτοί που ξεπουλάν τον τόπο να επικαλούνται τις θυσίες των κομμουνιστών και να υψώνουν τις γροθιές στους στη Μακρόνησο. Έχουν το θράσος οι γδάρτες του λαού να δηλώνουν πολιτικοί απόγονοι των ηρωίδων και των ηρώων που έτρωγαν τις αμερικάνικες Ναπάλμ στον Γράμμο. Αλλά, τι θα μπορούσε να περιμένει κανείς από ένα κόμμα που βουλευτής του σχολιάζει το ξεπούλημα του τόπου για 99 χρόνια μέσω του υπερταμείου λέγοντας: «τα 99 χρόνια δεν πρέπει να μας τρομάζουν αφού οι Τούρκοι ήταν στην Ελλάδα 400 χρόνια»...

Υστερόγραφο 2: Για ακόμα μια φορά στέλνουμε την αλληλεγγύη μας στον παλαιστινιακό λαό που δέχεται τη λυσσαλέα επίθεση του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και του σιωνισμού, μετά την αναγνώριση από τον Τραμπ της Ιερουσαλήμ ως πρωτεύουσας του Ισραήλ. Σε αυτό το πλαίσιο θεωρούμε πως είναι επιτακτικό διεθνιστικό μας καθήκον το σαμποτάρισμα με κάθε μέσο του αντιδραστικού άξονα Ελλάδα - Κύπρου - Ισραήλ - Αιγύπτου, όπως και της κάθε είδους συνεργασίας της Ελλάδας με αντιδραστικά καθεστώτα, όπως αυτό της Σαουδικής Αραβίας. Τα όπλα των οργανώσεων της Παλαιστινιακής Αντίστασης και οι πέτρες, τα μαχαίρια και οι μολότοφ της Ιντιφάντα θα νικήσουν!